

Sygnatura akt II AKa 298/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr

SSO del. do SA Maciej Skórniak (spr.)

Protokolant: Michał Darczuk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 r.

sprawy

D. K. (1)

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 1 kk, art. 257 kk

E. R.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 1 kk, art. 119 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 11 maja 2018 r. sygn. akt III K 62/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w stosunku do oskarżonych D. K. (1) i E. R.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adv. A. R. 600 złotych podwyższone o 138 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego E. R.;

- adv. O. G. 600 złotych podwyższone o 138 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. K. (1) – w postępowaniu odwoławczym przez adwokatów wyznaczonych przez Sąd;

III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

D. K. (1) i E. R. zostali oskarżeni o to, że :

I. w dniu 22 grudnia 2016 roku w godzinach wieczornych, przy ul. (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu, przemocą, polegającą na uderzaniu głową i pięścią w twarz, jak również groźbą pozbawienia życia usiłowali zabrać obywatelowi Pakistanu, S. F., pieniądze w nieustalonej kwocie, nie mniejszej niż 200 zł, które ten miał wypłacić z pobliskiego bankomatu, lecz zamiaru swego nie zrealizowali z powodu ujęcia przez pracowników ochrony Dwora Głównego (...) we W.,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

a nadto D. K. (1) został oskarżony o to że :

II. w dniu 22 grudnia 2016 roku w godzinach wieczornych, przy ul. (...) we W., dokonał publicznego naruszenia nietykalności obywatela Pakistanu, S. F. z uwagi na jego przynależność narodową i etniczną;

tj. o czyn z art. 257 k.k.

a nadto E. R. o to, że :

III. w dniu 22 grudnia 2016 roku w godzinach wieczornych, przy ul. (...) we W., użył przemocy w postaci uderzeń w głowę wobec obywatela Pakistanu S. F., z uwagi na jego przynależność rasową i etniczną

tj. o czyn z art. 119 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 11 maja 2018 r., sygn.. akt: III K 62/17 orzekł:

I. uznał oskarżonych D. K. (1) i E. R. za winnych tego, że w dniu 22 grudnia 2016 roku około godziny 19:30, przy ul. (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu, przemocą, polegającą na uderzaniu głową i pięścią w twarz, jak i kopnięciu w pośladki, a także groźbą pozbawienia życia usiłowali zabrać pokrzywdzonemu S. F., w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie niemniejszej niż 100 zł, lecz zamiaru swego nie zrealizowali z powodu postawy pokrzywdzonego, i następnie ujęciu ich przez pracowników ochrony Dworca Głównego (...) we W., co stanowiło występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył im karę po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności (zatrzymania i tymczasowego aresztowania) E. R. od dnia 22 grudnia 2016 r., godz. 20:00 do dnia 17 marca 2017 roku, godzina 14:45, a D. K. (1) od dnia 22 grudnia 2016 r., godz. 20:00 do dnia 17 marca 2017 roku, godzina 20:00;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 1697,40 zł (w tym podatek VAT), a na rzecz adw. O. G. kwotę 1033,20 zł (w tym podatek VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstąpił od wymierzenia opłaty.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) – adw. O. G. – zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez niezawarcie w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia sądu w zakresie czynu opisanego w pkt II jego części wstępnej i opisanego w pkt II aktu oskarżenia, a zarzucanego oskarżonemu D. K. (1).

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w zakresie zarzutu I, poprzez przyjęcie, że oskarżony D. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu, przemocą polegającą na uderzaniu głową i pięścią w twarz, jak i kopnięciami w pośladki, a także groźbą pozbawienia życia, usiłował zabrać pokrzywdzonemu S. F., w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 100 zł, podczas gdy oskarżony jak sam twierdzi nie tylko nie miał zamiaru ani też nie zrealizował żadnej czynności sprawczej, będącej znamieniem tego przestępstwa, tj. nie używał przemocy, ani też groźby jej użycia wobec pokrzywdzonego celem doprowadzenia go do bezbronności i w konsekwencji dokonania kradzieży, a współoskarżony potwierdza opis jego zachowań i przebieg zdarzenia wskazywany przez niego.

3. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, iż Sąd orzekający wydając zaskarżony wyrok ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności polegający m.in. na tym, że Sąd dowolnie ocenił wyjaśnienia oskarżonych w sprawie, w których konsekwentnie wskazywali, że D. K. (1) nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa rozboju.

4. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie, na niekorzyść oskarżonego nasuwających się w sprawie wątpliwości dotyczących rodzaju czynności sprawczych zrealizowanych przez oskarżonego i postaci zamiaru kierującego jego działaniami w zakresie wszystkich elementów i znamion zarzucanego mu czynu z art. 280 k.k.

5. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 4 k.p.k., a polegające na tym, iż sąd orzekający, wydając zaskarżony wyrok pominął w zupełności i nie uwzględnił dowodów i okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a to m.in. wyjaśnień oskarżonego które przeczyły tezie stawianej a/o.

6. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 424 k.p.k. poprzez niewskazanie jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a to odnośnie winy i sprawstwa w kontekście znamion strony podmiotowej, a więc zamiaru dokonania rozboju.

7. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności, a to m.in. a) ustalenia momentu powstania u oskarżonego zamiaru dokonania przestępstwa rozboju, rodzaju wykonanych czynności sprawczych i ich znaczenia dla dokonania przestępstwa rozboju.

8. rażąco surowość orzeczonej kary.

9. obrazę przepisów prawa, a mianowicie § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 Rozp. M.S. z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, poprzez zasądzenie kwoty 1771,20 zł brutto zamiast zasądzonej w pkt III kwoty 1033,20 zł brutto, w sytuacji gdy należna kwota wynikająca z zasądzonej wyrokiem SO z dnia 12.09.2017 r., sygn.. akt: 199/17, wyniosła 885,60 zł, należna kwota za postępowanie po uchyleniu sprawy prowadzone pod sygn.. akt: III K 62/17 winna wynieść również 885,60 (600 + 120) x 23 % Vat).

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu aktem oskarżenia zarzutów; ewentualnie uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania; orz przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji, które to koszty nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Obrończyni oskarżonego E. R. – adw. A. R. - zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a polegającą na naruszeniu:

1) art. 7 k.p.k. poprzez wybiórczą, fragmentaryczną, jednostronną i subiektywną, a przy tym dowolną ocenę dowodów, co przekracza ramy swobodnej oceny dowodów w tym poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego E. R., a także współoskarżonego, w zakresie w jakim konsekwentnie wyjaśniali, że nie dopuścili się zarzucanego im przestępstwa rozboju,

2) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału, nie zaś wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, akceptując wbrew zasadzie obiektywizmu okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu bądź bagatelizowaniu okoliczności dla niego korzystnych, w tym dotyczących zamiaru dokonania czynu zabronionego opisanego w pkt I wyroku,

3) art. 424 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania jakie fakty Sad uznał za udowodnione lub nie udowodnione, oraz sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, ogólny bez wyjaśnienia w jaki sposób Sad doszedł do swoich ustaleń co w znacznym stopniu utrudnia kontrolę instancyjną,

4) art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. nakazującego w treści wyroku zawrzeć rozstrzygnięcie Sadu w zakresie czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, poprzez brak rozstrzygnięcia w zakresie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.), wynikający z obrazy wyżej wymienionych przepisów postępowania, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu, przemocą polegającą na uderzeniu głową i pięścią w twarz jak i kopnięciu w pośladek, a także groźbą pozbawiania życia usiłował zabrać pokrzywdzonemu S. F., w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 100 złotych, podczas gdy swobodnie ocenione dowody, w szczególności zaś racjonalna i obiektywna, a zarazem swobodna w rozumieniu przepisu art. 7 k.p.k. ocena zeznań świadków i pokrzywdzonego, a także wyjaśnień oskarżonych nie dają żadnych podstaw do przyjęcia sprawstwa oskarżonego za wykazane i udowodnione, a w konsekwencji naruszenie przepisu art. 280 § 1 k.k.

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w wymiarze bezwzględnym 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy karą sprawiedliwą i spełniającą dyrektywy sądowego wymiaru kary jak również funkcję w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej w stosunku do oskarżonego byłaby kara pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego jej zawieszenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu aktem oskarżenia zarzutów,

ewentualnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

oraz:

3) przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońców z urzędu oskarżonego E. R. i D. K. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacje obu obrońców w zasadniczym swoim zakresie formułują zarzuty naruszenia przepisów postępowania odnoszących się do sposobu dokonywania ustaleń faktycznych (art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk), oceny dowodów (art. 5 kpk i 7 kpk), wymogów uzasadnienia wyroku w zakresie oceny wyników postępowania dowodowego. Zarzuty te

korespondują z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Wszystkie te zarzuty faktycznie kwestionują ustalenia dokonane przez Sąd, w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych. Takie zarzuty nie znajdują należytego potwierdzenia w wymowie zgromadzonych w sprawie dowodów.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o wielokrotnie powtarzane w toku postępowania zeznania pokrzywdzonego S. F.. Zeznania tego świadka muszą być uznane za konsekwentne w toku całego postępowania oraz wiarygodne w konfrontacji z innymi dowodami i spójne z ustalonym sposobem postępowania pokrzywdzonego. Pokrzywdzony twierdzi, że po wyjściu ze sklepu przy ul. (...) został zaczepiony, uderzony kolejno przez oskarżonych, którzy równocześnie domagali się od niego pieniędzy. Takie zeznania pokrzywdzonego, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, znajdują istotne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych. E. R. wyjaśniając bezpośrednio po zdarzeniu tj. w dniu 23 grudnia 2016 roku (k. 24), przyznał, że uderzył dwukrotnie pokrzywdzonego, głową w jego głowę, oraz ręką w głowę. Takie zachowanie nastąpiło – według twierdzeń oskarżonego – po tym jak domagał się od pokrzywdzonego pieniędzy, „bo utrzymuje się z żebractwa”. Już taka treść wyjaśnień oskarżonego E. R., koresponduje w zakresie zasadniczych okoliczności z treścią relacji pokrzywdzonego i istotnie ją uwiarygadnia. Podobnie oskarżony D. K. (1), wyjaśniając na rozprawie w dniu 12 września 2017 roku (k. 233v) potwierdził, że był na miejscu zdarzenia, widział jak oskarżony E. R. uderzył pokrzywdzonego, a następnie z pokrzywdzonym udali się do budynku dworca PKP, gdzie zostali zatrzymani przez pracowników ochrony, nakłonionych do interwencji przez pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom apelujących, przeprowadził weryfikację zeznań pokrzywdzonego w oparciu o całość materiału dowodowego. Niewątpliwie oskarżeni w czasie zdarzenia znajdowali się w stanie upojenia alkoholowego. Nietrzeźwość na poziomie 3 promili alkoholu (E. R. 1,33 mg/l, D. K. (2) 1,81 mg/l), nie tylko ma zasadniczy wpływ na postępowania osoby nią dotkniętej, ale również istotne upośledza funkcje pamięci. Stąd, niezależnie od możliwej intencji wypowiedzi oskarżonych, ci z uwagi na upojenie alkoholowe mogą nie pamiętać całości zdarzenia lub poszczególnych jego aspektów. Jako istotną okoliczność przemawiającą za wiarygodnością wersji pokrzywdzonego, a co wskazywał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu, jest fakt, że oskarżeni poszli z pokrzywdzonym do budynku dworca. Nie może być to przypadkowe, bo pokrzywdzony, przed spotkaniem z oskarżonym, przyjechał pociągiem na (...) dworzec i zamierzał udać się do domu, a nie w podróż. Trudno przypuszczać, aby był możliwy jakikolwiek inny powód tego, że pokrzywdzony w towarzystwie oskarżonych tam poszedł, niż to, że obiecał im pieniądze. W końcu, bezpośrednio po wejściu do budynku dworca pokrzywdzony zwrócił się o interwencję do pracowników ochrony. Oskarżony E. R. nawet próbował uciekać próbując uniemożliwić zatrzymanie.

Nie sposób również uwzględnić tych zarzutów obrońcy oskarżonego D. K. (2), gdzie ten kwestionuje udział tego oskarżonego w czynie. Jak relacjonuje to pokrzywdzony, po tym jak został on uderzony przez oskarżonego E. R., kopnął go D. K. (2). W tym czasie niewątpliwie oskarżeni działali ze sobą w porozumieniu. Również razem szli do budynku dworca (...). Nie można zaakceptować twierdzenia, że oskarżony nie miał świadomości żądania pieniędzy kierowanych do oskarżonego oraz gróźb wobec niego. Nieznajomość języka angielskiego, przy tym poziomie komunikacji, także pozawerbalnej, między pokrzywdzonym i E. R., przekonuje, że oskarżony D. K. (2) miał pełne rozeznanie i działał z zamiarem zmuszenia pokrzywdzonego do wydania pieniędzy.

Te wszystkie okoliczności przekonują, że Sąd dokonał trafnych ustaleń faktycznych opierając się na niewątpliwej wiarygodności zeznań pokrzywdzonego S. F.. Zakwestionowanie podawanej przez pokrzywdzonego wersji, w szczególności opierając się na wątpliwych wyjaśnieniach oskarżonych z pewnością było nieracjonalne.

Skarżący w obu apelacjach podnieśli również zarzut naruszenia przepisów postępowania, a to art. 413 § 1 pkt. 5 kpk, poprzez pominięcie rozstrzygnięcia co do zarzutów z pkt. II (art. 257 kk – rasizm) i pkt. III (art. 119 § 1 kk – dyskryminacja). Zarzut ten nie zasługuje na akceptację. Istotnie Sąd wydając orzeczenie przypisał oskarżonym popełnienie przestępstwa usiłowania rozboju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk. Stricte wskazywany przez skarżących przepis (art. 413 § 1 pkt. 5 kpk) stanowi, że wyrok powinien zawierać „rozstrzygnięcie sądu”, co nie musi oznaczać literalnie orzeczenia (zapisu w treści rozstrzygnięcia), co do każdego poszczególnego zarzutu aktu oskarżenia.

Konstrukcja czynu, albo czynu ciągłego z art. 12 kk, pozwala zamieszczać rozstrzygnięcia w wyroku odnoszące się do wielu odrębnie opisanych w akcie oskarżenia zachowań, kwalifikowanych jako jeden czyn oraz jeden czyn ciągły. Taka sytuacja zachodzi w tym przypadku. Sąd nie pominął orzeczenia w zakresie pozostałych zarzutów aktu oskarżenia. Przed zamknięciem przewodu sądowego, uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów będących przedmiotem postępowania właśnie w kierunku przyjęcia, że oskarżeni popełnili jeden czyn (k. 343v). Również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd wyjaśnił swoje stanowisko w tym przedmiocie (k. 359). Trafnie Sąd Okręgowy przyjmuje, że czynność wykonawcza tj. naruszenie nietykalności cielesnej oraz przemoc wobec pokrzywdzonego, faktycznie miała miejsce i jest to czynność stanowiąca znamię przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Sąd Okręgowy nie dopatrył się natomiast w zachowaniu oskarżonych cech (znamion), które pozwalałyby czyny oskarżonych również kwalifikować jako przestępstwa motywowane nienawiścią rasową. Sąd szeroko omawiał w uzasadnieniu kwestię ewentualnego znieważenia pokrzywdzonego z uwagi na jego przynależność rasową, ale takie zdarzenie wykluczył. Sąd przyjmując, że naruszenie nietykalności i przemoc wobec pokrzywdzonego miały miejsce i stanowiły one realizację ustawowych znamion występkę napadu rabunkowego z art. 280 § 1 kk w stadialnej formie usiłowania, a wykluczając motywację rasistowską, właściwym było przyjęcie, że zachowania wyodrębnione w zarzucie aktu oskarżenia stanowią jeden czyn przestępny. Nie sposób przyjmować, że właściwym byłoby wydanie wyroku uniewinniającego niejako od części znamion czynu zabronionego. Już sama bowiem konstrukcja zarzutu aktu oskarżenia jako zbiegu realnego czynów, przy tożsamości czynności wykonawczych, musi być traktowana jako wadliwa.

W końcu, skarżący formułują alternatywny zarzut niewspółmierności wymierzonej oskarżonym kary pozbawienia wolności. Kara 2 lat pozbawienia wolności wymierzona każdemu z oskarżonych nie może być traktowana jako kara niewspółmiernie surowa. Jest to kara w wysokości dolnej ustawowej granicy. Obaj oskarżeni nie są już sprawcami młodocianymi (obaj mają już ukończone lat 27), byli też wielokrotnie karani, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżeni pozostają uzależnieni od alkoholu i środków odurzających, są bezdomni i nie podejmują prób zmiany takiego sposobu życia. W tych okolicznościach nie sposób dopatryć się tych okoliczności, na które powołują się skarżący, a odnoszących się do funkcji kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, które pozwalałyby zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary i warunkowo zawiesić jej wykonanie. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy rozważył kwestię okoliczności jakie należało uwzględnić przy wymiarze kary i stanowisko to znajduje w całości akcentację.

Orzeczenie o kosztach obrony z urzędu obu oskarżonych oparte zostało na podstawie art. 29 prawo o adwokaturze (Dz. U. 2014, poz. 635) i § 2 ust. 1 i § 17 ust. 2 pkt. 5 Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielone z urzędu (Dz. U. 2016.1714). Stawka wynagrodzenia została powiększona o należny VAT.

Oskarżeni nie mają dochodów i majątku. Wymierzono im karę pozbawienia wolności. Należy się przez to spodziewać, że uiszczenie kosztów postępowania odwoławczego przez oskarżonych nie rokuje powodzenia. Mając na uwadze treść art. 624 § 1 kpk, należało oskarżonych zwolnić z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowania odwoławcze, kosztami tym obciążając Skarb Państwa.

SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSO(del.do SA) Maciej Skórniak